

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2.50

Inserati:
 Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.
 = Pri večkratni inserciji po dogovoru. =

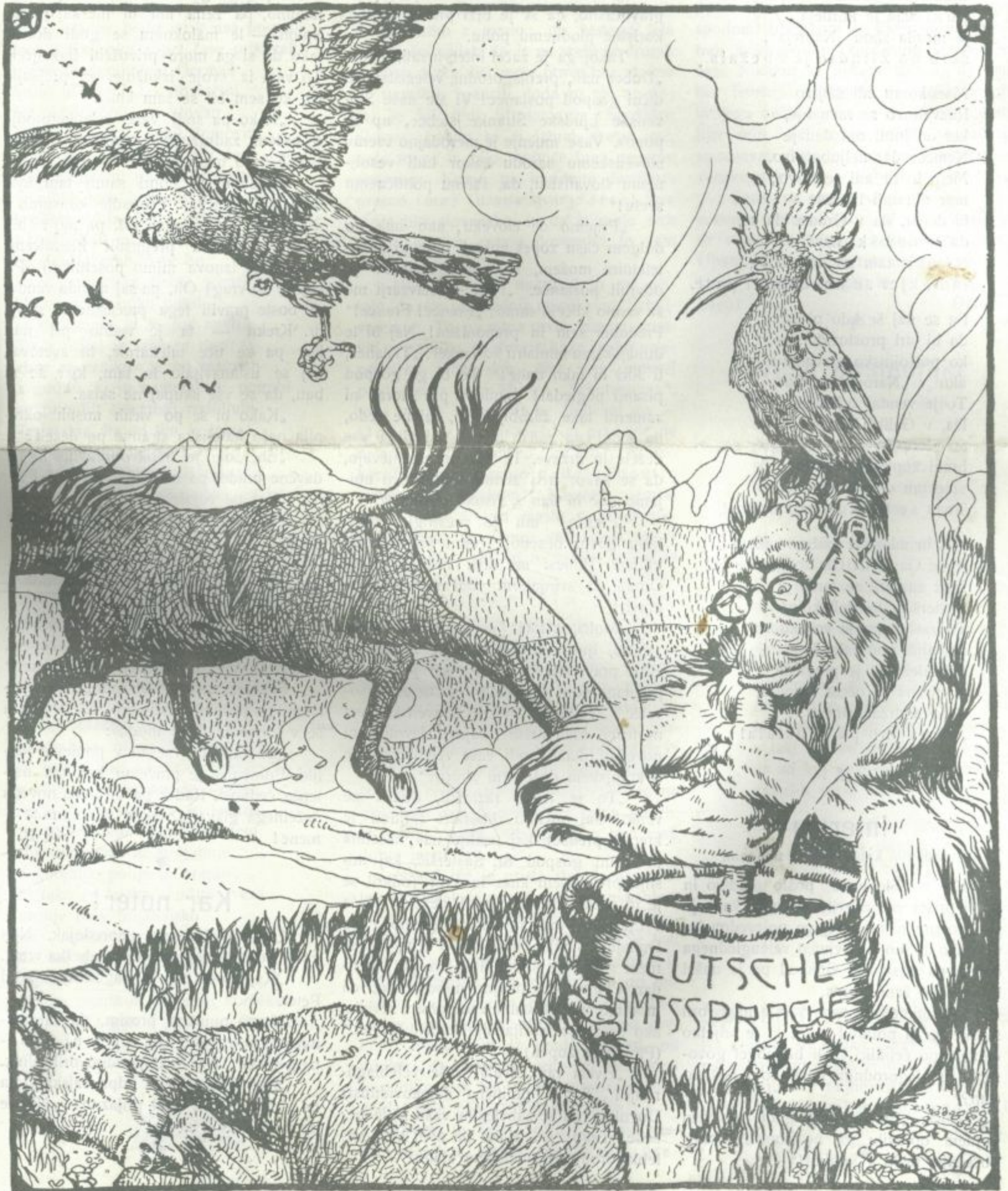
OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
 I. nadstr., upravnništvo pa ravnatom spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politčno-satirični tednik. ====

Glosa.

III.

Skrb od Žlindre je zbežala:
tam, kjer se nevednost pase,
tam lahko se vodi mase —
„slava“ bo pa le ostala!

Strah je bilo Žlindre shoda,
ki so sklicali ga v Celje,
ali njemu na veselje
bilo ni za strah povoda!
Saj edina dva gospoda,
ki bi lahko ga izdala,
hrabro sta doma ostala,
pukl-asta le korifeja
je morila shod „Napreja“,
skrb od Žlindre je zbežala.

Marsikomu zdi žaljivo
Ruzveltovo se ravnanje,
ker odklonil oni dan je
Nemcev dar neljubeznivo.
Meni to ne zdi se krivo;
mar ohranili bi zase
ta denar, da v Gradec da se,
da se nemški naučijo
Nemci; tam ga naj delijo,
tam, kjer se nevednost pase.

Pa se naj še kdo ubija,
da bi strl prostozidarstvo,
ko postojinsko glavarstvo
akte v „Narode“ zavija!
To je vendar infamija!
Da, v Galiciji! Boga se
tam le bolj časti! Kdor pa se
brani župnika naduto,
sme mu dati ta klofuto.
Tam se lahko vodi mase!

No, in zdaj šel žvižgat rakom
je še Gautsch! Oh, to grenko je!
Mož zameril se hudo je
Šusteršiču in Poljakom!
To zaslužnim je veljakom
običajna pač zahvala,
nehvaležnost je pregnala
Gautscha in očeta Smovca,
obadva državoslovca —
„slava“ bo pa le ostala!

K.

Intervju

z odličnim katoliškim poslancem.

Ker je „Slovenu“ pošlo gradivo in
še ni prišel čas slovite morske kače je
poslalo uredništvo svojega poizvedovalca
v Selško dolino intervjuvat veleuglednega
deželnega poslanca. Gospod pa je našel
le njegovo ženo doma.

„Premilostiva gospa,“ jo je nagovoril
sladko ter ji poljubil roko, ki je prijetno
dehtela po čebulici, „ali bi mogel govo-
riti s preblagorodnim gospodom poslan-
cem?“

Žena: „Frence kida gnoj; ob tem
nujnem opravilu ga ne smeva motiti!
Počakajte malo v kuhinji!“

Čez dobro uro je prikrevsal prebla-
gorodni poslanec golorok v hišo.
Hlače si je možakar zavihal do kolen.
Še prijetneje nego gospena ročica so di-
šali njegovi okusno parfimirani škornji.

„Frence, nekakšen škric ali kaj te
čaka v kuhinji,“ je dejala soproga. „Od-
staviti sem morala svinjska rebrca, ker
bi ga vabljivi duh sicer obdržal čez pol-
dan pri nas!“

Radovedni obiskovalec se je globoko
priklonil klerikalnemu veljaku, vendar se
mu ni upal seči v desnico, ker je zapazil
pravočasno, da se je drži preveč tvarine,
koristne plodnemu polju.

Takoj ga je začel intervjuvati, rekoč:
„Dober dan, preblagorodni, velečislani in
dični gospod poslanec! Vi ste naše Slo-
venske Ljudske Stranke steber, up in
ponos. Vaše mnenje je merodajno vsemu
slovenskemu narodu kakor tudi vesolj-
nemu slovanstvu, da, vsemu političnemu
svetu!“

„Prijetno de človeku, ako ima po
dolgem času zopet enkrat opraviti z en-
teletnim možem, ki pozna manire!“ je
odvrnil poslanec. „Naši kmetavzarji me
še vedno kličejo samo: „Frence! Frence!“
Predober sem in preponižen! Naj bi le
dunajskemu ministru kdo rekel: „Ti Janez,
ti Juri in tako dalje!“ To bi ga gospod
pisano pogledal! Ljudem pa skoraj ni
zameriti take zarobljenosti, saj ne vedo,
da sloni na naših ramah blaginja vse
dežele in države. Ti tepci ne upoštevajo,
da se kakor črna živina trudimo in ubi-
jamo noč in dan z visoko politiko!“

„Frence,“ mu je prestrigla reso-
lutna gospa besedo, „čemu pa blebetaš
toliko? Prinesi mi rajši vedrico vode!
Ograje za svinjakom tudi še nisi po-
pravil!“

„Molči, stara!“ jo je zavrnil mož.
„Veste, ljubi moj gospod, z ženami je
včasih pravi križ!“ „Dobro ste jo zadeli,
preblagorodni gospod!“ je dejal vaso-
valec. „Toda čas hiti, in slovenski svet
nestrpnost čaka vaših izvajanj. Izvolite mi
povedati, kako sodi vaše veleblagorodje
o kranjskem deželnem zboru?“

„To je težko razložiti, dokler ne
vemo, kaj mislijo liberalci (pljunil je
krepko predse), kaj mislijo naš načelnik
prečastiti gospod dr. Šusteršič, kaj mi-
slijo prevzvišeni knez in škof (odkril se
je in prekrižal), kaj misli deželna vlada
v Ljubljani in kaj mislijo gospoda na
Dunaju. Toliko jih misli o tem, da se
meni sploh ne spodobi kaj misliti! Ven-
dar je moje merodajno mnenje to, da
moramo sprejeti volilno uniformo, seveda,
ako se z njo sprijaznijo tudi liberalci.“
(Pljunil je zopet.)

„Hvala vam, hvala, vaše veleblago-
rodje! To je politična dalekovidnost!
Dovolite, da si zabeležim vaše zlate be-
sede! Tako . . . Kako pa sodi vaše ve-
leblagorodje o kmetskem stanu?“

„Kmetu se ne godi nikoli dobro!
Ongavov Tine stoji vedno v nedeljo pred
cerkvijo, pa dela pohujšanje, nikar pa da
bi klečal v cerkvi. Gospod Tomaž (se
odkrije) sami so rekli, da ni goreč
kristjan. To pa je za kmeta poglavitno.“

„Čisto prav imata z gospodom To-
mažem! Zdaj bi pa rad vedel, kako mi-
sli, da bi mogli pomagati kmetu?“

„Hm, sosedu Tonetu na primer
prede slaba. Poginila mu je najboljša
krava. Pomagali bi mu najbolje, ako bi
mu kupili drugo. Sirčev Peter pa ima
naduho, pa žena mu ni nič kaj prida!
Sploh — le malokomu se godi dobro,
tako da si ga more privoščiti frakeljček.
To vem iz svoje izkušnje, iz prejšnjih
let, ko sem bil še sam kmet.“

„Kako pa sodi vaše veleblagorodje
o našem združništvu, namreč o kon-
sumih in o mlekarnicah?“

Konsumi so dobri samo tam, kjer
dajo kaj dobička. Propadle konsume v
Železnikih in Poljanah itd. pa naj bi bili
takoj začetkoma prepustili liberalcem!
(Pljunil je iznova mimo posetnika.) Pri
nas je že vrag! Oh, pa saj menda vendar
ne boste pravili tega prečastitemu gosp.
dr. Kreku — ta je vedno pri nas.
Kar pa se tiče mlekarnic, bi svetoval,
naj se ustanovljajo le tam, kjer se ni
bati, da se vse skupaj ne skisa.“

„Kako bi se po vaših mislih okre-
pila naša katoliška stranka po deželi?“

„Eh, šole je treba odpraviti in pa
davčne urade, pa bo!“

„Kaj pa vojaštvo?“

„Vojake mi pa le pustite lepo v
miru!“

Menda veste, ta stan je svet, ker je
dal katoliški cerkvi (poslanec se je odkril
in prekrižal) že toliko svetnikov!“

„Lepa hvala, vaše veleblagorodje,
že jutri se bo vse čudilo vašim nazorom.
Bog živi našega najodličnejšega poslanca!“

Poslanec je zaklical tudi „živio“, po-
strani pa poškilil v kuhinjo, če so rebrca
še v loncu in dejal modro:

„Le zapišite vse to v pohlevni ob-
liki. Ponižnost je pravemu katoliku naj-
lepša čednost. Kadar pa bo treba novega
deželnega glavarja, takrat se spomnite —
mene!“

B.

Kar noter!

Umrl je slovenski naprednjak. Nje-
gova duša je zaplula pred nebeška vrata.
„Kaj hočeš?“ je zagodrnjal sveti
Peter.

„Lepo ponižno prosim, da mi od-
kažeš prostorček tam, kjer ni nobe-
nega klerikalca!“ je odgovoril rajnik.

Sveti Peter mu je odprl rajska vrata
na stežaj in mu velel prijazno: „Nič se
ne boj! Le kar noter!“

Koroškim Germanom.

Kakor v kalni luži publiči
na Koroškem stokajo Germani,
ker so trhli nemški vitezi
žalostno opekli se v Ljubljani,
a izdajski njih zavezniki
po predolгих krempljih so dobili.
Oj, kako so se na skrivnem že
veselili, da si razdelili
gospodarstvo bodo Kranjske vse
kakor so zahrbtno se zmenili
Luthra in katoliški možje!
Nemci v nadah so se že zibali,
da iz uradov bodo jezik naš pognali
ter na Kranjsko zopet čase priklicali,
ko še tu napihnjeni German
kruto je pometal z domačini
ter okoli trobil, da Slovan
nikdar več v tej svoji domovini
tožni se ne dvigne v beli dan.
Naši klerikalni pustolovci zviti,
ki nikoli niso ljudskih žaljev siti
ter žele v blagajnico deželno priti,
pa so delali račun, kako
na debelo grabilo se bo,
ko z germanske žlahte pomočjo
liberalne stražnike pobili
in vse ključke bodo jim izvili.
Toda prišel je viharen dan:
zbor zaveznikov je bil razgnan
z godbo, ki jo nameravani pogubi
so priredili slovenski rodoljubi.
Tega dne, ko se jim je tako
pokopalo upanje sladko,
pa zdaj neodrešenci germanski
gori v pokrajini korotanski
pozabiti, oh, ne morejo!
Svojo jezo si ohlajajo
s tem, da v svojo cunjo pangermansko,
ki se „Deutsche Stimmen“ pravi ji,
kakor v vaški luži publiči
stokajo in psujejo ljubljansko
narodno županstvo in Slovence vse,
s korumpiranci in pa z banditi,
ker sedaj doma na svoji zemlji se
Nemcem ne dajo nič več pestiti.
To germansko stokanje, psovanje
pa črnuhov kranjskih lajša trop,
ki surovo dan na dan zaganja
v občine ljubljanske se zastop
in Slovence vsakega, ki farjem
ter njih patentiranim sleparjem
rok umazanih ne poljubuje,
z gnojnico polije in opljuje.
In tako se farško-nemška zveza
utrjuje prav prijateljsko
ter „uspehov“ vedno več doseza,
da naš narod prej se zdramil bo,
zapeljivcem črnim dal slovo,
lačnim menškim publičem koroškim
pa zamašil golt z nastopom moškim!

Slovan.

Govor

puklastega državnozbornskega kandidata
Grbavsca.

Velecenjena skupščina!

Veseli me, da se vam morem predstaviti za kandidata državnega zbora. Dovolite mi, da vam očrtam s kratkimi potezami svoj program. Prosim vas, bote preverjeni, da se ne vsiljujem nikoder in pa da se ne ponujam nikomur, sicer pa sodite, kakor hočete sami!

Jaz Grbavs sem rojen Slovenec od cilindra do galoš. Moji starši so govorili le slovensko z mano; do šestega leta niti nisem vedel, da je na svetu še drugih jezikov. Sicer diši moje pravo ime močno po nemških žgancih, toda to nič ne de; saj je bil tudi Strossmayer navdušen Slovan. Lahko bi si izbral drugo ime, toda to ne bi bilo mogoče brez nevarne operacije. Komu pa imponira dandanes prazno ime? Glavna stvar je srce! Srce mora biti slovensko, in da je moje srce vedno bilo in ostalo slovensko, to vam dokažem takoj.

Hudi jeziki mi nagajajo in mi očitajo, da sem predsednik nemškemu „Schulvereinu“. To pa nima prvič ničesar opraviti s politiko in drugič kaže, kako velepolitičen mož sem. Res sem prevzel predsedstvo nemškega „Schulvereina“, toda vse le iz neizmerne ljubezni do — slovenskega naroda! Saj prav nič ne delam za to nemško društvo! Koliko koristim samo s svojo nedelavnostjo slovenskim rojakom! Največji nemški lenuh bi na mojem mestu v enem mesecu naredil za Nemce več, nego jaz v desetih letih! Ali ni to krasna politika? Ali ni to dokaz, da sem rojen politik? Ali ni to najtehtnejši dokaz, da uspešno delujem ob krmilu slovenske politike v blagor svojega naroda?

Toda to še ni vse. Tekom mojega koristnega življenja so me poklicali dvakrat za pričo na Dunaj k sodnijski obravnavi; petkrat sem bil tolmač slovanskih jezikov in enkrat celo zapri-sežen izvedenec. Iz tega utegneta posneti, koliko strokovnjaške pravoslovne izobrazbe sem si pridobil v takih poslih. In politik mora biti vendar v prvi vrsti dober jurist.

Nekoč me je prišla deputacija italijanskih težakov prositi, naj jim izposlujem pri ministrstvu za zunanje stvari dovoljenje, da smejo nositi uniforme. Še tisti dan so me naprosile nemške babice iz Nižje Avstrijske, naj se potrudim pri ministru za notranje stvari, da dobi vsaka pri desetem otroku državno premijo. Tekal sem iz urada v urad, od ministra do ministra, celo pri španskem poslaniku sem bil in nisem miroval prej, dokler niso naposled dobile babice — uniform in laški težaki — pri vsakem desetem otroku državnih pre-

mij! Radi teh zaslug so me izvolili za častnega člana tržaškega društva za ba-bištvo. To lahko vidite na mojih posetnicah.

Letos sem dal na velikonočne piruhe prilepiti po dvoje narodnih koškov v prid družbi sv. Cirila in Metoda.

Nikakor se nočem hvaliti s svojimi zaslugami! Le mimogrede naj omenim, da je prav za mojih dni francoski fizik Pierre Curie našel radij, Italijan Marconi isumil brezžični brzojav, Edison pa telefon. Samo mimogrede naj omenim, da se tikava s prečastitim domačim gospodom župnikom v Enzersdorfu kakor tudi z gospodom kaplanom iz sosedne vasi. Nikakor se nočem bahati, da sem bil letošnji predpust na ženitvovanju svojega nečaka doma v slovenski deželi, kjer sem imel zopet priliko, natančneje spoznavati dušo in potrebe ubogega slovenskega kmeta — volilca.

Sedaj pa sodite sami, če sem sposoben v državni zbor ali ne. Vsiljevati se vam ne maram, odločite vi sami! Upam pa, da si izberete najboljši v svojo korist, v svoj blagor in — v svojo zabavo!

Orloj.

Zvesti nasledniki.

S kom ne bratijo se farji,
če koristi jim diše?
Judje, vladni framasoni
so najljubši jim ljudje,
kadar ti za njih bisago
kaj ugodnega store.

Še s peklenskimi rogatci
bratovščino pili bi,
če z rumenimi cekini
mošnje jim polnili bi
ter uporne liberalce
jim pod nož gonili bi!

Peclensčaki pa nekdanji
davno niso več živi,
ker nekoč v njih dom so farji
v taki množici prišli,
da so koj se v smradu groznem
zadušili vrage vsi!

Od takrat hudobcev črnih
več ni bilo na zemljo,
delo njih pa so si farji
razdelili med sabo
ter zdaj za nobeno ceno
več iz rok ga ne dajo!

Sršen.

Splošna volilna pravica.

Na Dunaju so kuhali „pravico“,
pa zadovoljni ž njo le niso bili,
zato so juho v najnovejšem času
spet z nemškimi mandati zasolili.

Fl. Pl.

„Čiste“ volitve.

Grof Andrassy, minister notranjih zadev, je razposlal vsem velikim županom nastopno kratko okrožnico: Moja vlada želi čistih volitev. Koderkoli se pojavijo slovaški, srbski, rumunski ali švabski agitatorji, povsod jih aretirajte in izročite državnemu pravdnistvu! Za popolno svobodo so vam na razpolago orožniki in vojaki. **B.**

Zanimiv spored.

Posrečilo se nam je dobiti ulomek sporeda za klerikalno veselico ob tretjem katoliškem shodu v Ljubljani:

- 1.) „*Ko sem še nedolžna bila.*“ Narodna pesem. Poje gđ. Neža, predsednica t...ske Marijine družbe.
- 2.) „*Ne vdajmo se!*“ Mešan zbor. Pojo devičarji izpod Šmarne gore.
- 3.) „*Jaz sem gore sin!*“ Bariton solo. Poje knez Bonaventura.
- 4.) „*Nobene bukvice niso tak' lepe kakor so hranilnične.*“ Recitativ. Poje dekan Koblar.
- 5.) „*Danes tukaj, jutri tam!*“ Tenor solo. Poje dvorni svetnik Šuklje.
- 6.) „*Z zakrivljeno palico v roki...*“ Poje Drobnič na konju.
- 7.) „*Ne hčere, ne sina, po meni ne bo!*“ (Te točke ni hotel prevzeti noben kaplan, zato jo svira gramofon.)

Orloj.

Sijajna plača.

Meščan: Kam pa tako naglo prijatelj?

Učitelj: Tale gospod pred mano kadi tako vonjavo smotko! Vidiš, prišli so poslednji dnevi meseca, pa na risarskem tečaju nam še niso izplačali mastnih podpor, po 40 K. In ker nimamo drobiža za tobak, letamo za gospodi, ki pušijo, da uživamo vsaj nekoliko! **Učitelj.**

S. L. S.

Zakaj „Slovenska Ljudska Stranka“ se dere kakor stara ženska?
S tem kaže, da je pač Rimljanka, prebito malo pa slovenska!

Še drugo pa ima navado:
o vladi rada kakšno zine,
če primeš jo, pa kar za vlado pobožno kakor dete zgine.

Tako ti pleše in pa skače,
da težko jo za njo ubiraš;
zato ne kaže ti drugače,
kot da ji kaj zamuziciraš!

F. Pl.

Iz škofovih zavodov.

Ljubi Jožek! Napočil je vesel dan, prišli so zopet oče in mi prinesli pet suhih klobas. Ko so odšli, sem jo takoj popihal na locus infernalis in sem snedel poldrugo klobaso kar brez kruha. Če umrje nedolžen človek, mu zleti, pravijo, bel golobček iz ust in lilija mu vzklije iz groba. Če bi jaz umrl, vzraste na gomili gotovo sam fižol.

„Golobček, čedna stvarica, vsak ljubi te in rad ima,“ smo se učili. Le naš prefekt ne ljubi teh ptičev. Pregarja jih, kadar more; trdi, da so nam v pohujšanje!

Ako se Ti zdi katera mojih opazk morda malo čudna, upoštevaj, da je moj duh vsled hrane vedno nekoliko prenapet.

Prisrčno Te pozdravlja Tvoj odkritosrčni

Janez Fizolar
prvošolec.

Molitev.

Ko bil sem še dijak negoden,
še neizkušen, nerazsoden,
sem rad bral pesem, ki tolmači,
da tistega le ljubi Bog,
ki pošlje polno mu nadlog
in z njimi ga hudo krtači.
Ker pa med vsemi narodi
slovenski pač največ trpi,
in kar na svetu je gorja,

okušati on mora ga,
po vsi pravici mi Slovenci
Bogu najljubši smo ljudje,
in nam v čast, v ponos je le,
da tu na zemlji smo prvenci
od konca zadnjega povsod,
in da celo ciganski rod
bo kmalu več pravic, ugleda
imel kot ga imamo mi!
A vendar si želimo vsi,
da Bog še huje nas pogleda
in nemileje da vsak čas
svoj korobač vihti po nas,
da prejmemo plačilo več. —
Takrat seveda sem verjel
da narod naš bo enkrat žel
za svoje muke klasje sreče.
Zato še jaz sem vzdihoval
molitev k Bogu, da bi dal
nam še več muk, še več bridkosti,
potem pa naše vzdihne vse
in vse pregrenke nam solze
premenil v trajne bi sladkosti!
Tako nekdanj. — Današnji dan,
ko vidim, da iz naših ran,
iz naših solz najlepše rože
le vragu našemu cveto
in novi biči le pletu
iz naše raztepane kože *
za naše hrbte se in pleča —
današnji dan pa molim jaz:
Preveč, preveč, Bog, ljubiš nas!
Oj, dvigni roko milostljivo
in božaj z njo kot dozdej nas
še druge narode en čas,
da Ti ne bodo zavidljivo
odslej več gledali na nas!

Slovan.

Dedič.

Juri, zelo skopi in zabiti brat Cmokavzarjev, je imel prebrisanega hlapca. Nikdar ni videl, da bi sluga kaj jedel.

Nekoč ga je vprašal kako more živeti, ne da bi jedel in pil. Hudomušnež mu je odgovoril, da se v dveh, treh tednih tudi on, gospodar, lahko priuči stradeža, ako se bo ravnal po njegovem nasvetu. Neumni dedec mu je obljubil, da ne bo zavžil ničesar drugega, nego samo to, kar mu dovoli Janez.

Že prvi dan je dal hlapec kmetu le malo jesti, drugi dan še manj in tako dalje, dokler ni oslabil možakar tako, da ni mogel več govoriti. Sedaj pa je poklical Janez notarja, češ, da želi gospodar narediti oporoko.

Ko je prišel hlapec z notarjem, je kazal kmet venomer na hlapca, češ, ta mi je kriv, da sem tako oslabil!

Skopuh Juri je umrl, premeteni hlapec pa se je veselil lepe dediščine zakaj notar je bil preverjen, da je kazal kmet zato na hlapca, ker ga je hotel za edinega dediča. **Notranjski.**